

Smetištejn

Autor: Mgr. Helena Hubatková Selucká

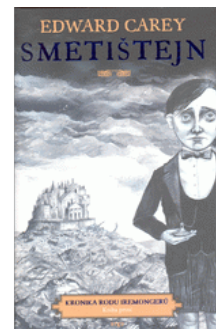
Číslo: roč. 2, č. 5/2016

Rubrika: Doporučujeme

Klíčová slova:

knižní tipy

Tohle jedno slovo v sobě skrývá tajemství. Nese tak i název první knihy z nové série Kronika rodu Iremongerů. A ačkoliv se kniha řadí mezi **urban fantasy**, je to také trochu horor, detektivka, dobrodružný román a fantasy v kulisách Londýna. Při besedě může tato kniha sloužit jako **základ pro rozvíjení fantazie o mluvících předmětech a jejich poselství a při tvorbě našich vlastních fantasy světů.**

Úkázka z knihy

„Jsem paní Piggottová,“ představila se, „hospodyně.“

Paní Piggottová měla vlasy stažené do úhledného drdůlku, byla celá upravená, ale když otevřela ústa, uviděla jsem, že má tak obroušené zuby, že už z nich nezbývá skoro nic.

„Víš, kde jsi?“ zeptala se mě.

„Ten člověk, co pro mě přijel, říkal, že to je Forlichinghamské panství.“

„Je to tak, milé dítě, ale my tady tomu říkáme Smetištejn. Kolem není široko daleko vůbec nic, a kdybys vyšla za bránu, okamžitě by ses ztratila a hledali bychom tě jen s velikými obtížemi. Jsme uprostřed smetišť, má milá, uprostřed rozlehlých hromad odpadků. Tenhle dům není na žádné mapě. Jsme úplně odříznutí.“

„Můžu si sednout?“ zeptala jsem se. „Jsem celá roztřesená z toho vlaku, a ten zápach...“

„Tak to vyzvracej, ty chudinko, ať už je to cokoli. Musíš ze sebe dostat všechno, co není odtud, to je ze všeho nejlepší. Protože od této chvíle, mladá dámo, patříš k nám. Ale musíš zůstat stát. Sedět nesmíš.“

„Je tu nějaké okno?“ zeptala jsem se. „Chtěla bych se podívat z okna.“

„Tady dole žádná okna nejsou, jen nahoře. Ale i tam se den co den musí rozsvěcet svíčky a plynové lampy. Brzy se to všechno naučíš.“

Něžně mi položila ruku na tvář. Voněla levandulí. Pak přišly do místnosti další sloužící, ženy v prostých tmavých stejnokrojích.

„Děkuji vám, Iremongerové,“ řekla paní Piggottová.

„To my děkujeme vám, paní Piggottová,“ odpověděly všechny.

„V tomhle domě,“ pokračovala paní Piggottová a usmála se na mě, v očích však měla cosi jako smutek, „ti budeme říkat Iremongerová, nemusíš se tím nijak zabývat, tak je to zkrátka u nás zvykem, chápeš, a já jsem ta pravidla nevymyslela. Budeš se jmenovat Iremongerová jako všechny ostatní služebné, jen já, komorník pan Sturridge a podkomorník pan Briggs, klíčnice paní Smithová a pan a paní Groomovi, kuchař a kuchařka, smíme používat svoje jména, protože jsme ve vyšším postavení a ti nahoře mají potřebu volat nás jménem, ale všichni ostatní jsou zkrátka a dobře Iremongerové. Rozumíš, Iremongerová?“

„Jmenuji se Lucy Pennantová,“ namítla jsem.

„Ne. Moc rozumu jsi nepobrala, miláčku. Bolí to, vím, že to bolí, ale jsme tu jedna rodina, a není to tu tak hrozné. Chvilí ti to bude připadat zvláštní, ale za chvíli si na to zvykneš a už ti to nebude vadit, Iremongerová.“

„Lucy Pennantová,“ opakovala jsem.

„Ne!“ zvolala teď paní Piggottová o něco důrazněji, ale pořád se snažila usmívat. „O té osobě nesmíš mluvit... my ti budeme říkat Iremongerová. Teď jsi Iremongerová a hotovo. Přece mě nechceš zarmoutit, Iremongerová, nebo snad ano? Jsem hodně silná osobnost, když mě něco zlobí, jsem rozhodná, silná, neústupná. To bys přece nechtěla, že ne?“

„To ne, ale...“

„Ne, paní Piggottová,“ opravila mě.

„Ne, paní Piggottová,“ opakovala jsem.

„Výborně. Poučíme tě o tvých povinnostech. Napadá mě, jaká Iremongerová asi jsi? Co o sobě můžeš říct doporučujícího? Ať je to cokoli, nepřekvapuje mě to. Viděla jsem už ledacos. Máme tu Iremongery, kteří se na sebe snaží tím nejpošetilejším způsobem upoutat. Někteří moji Iremongerové nechodí, jiní jsou slepí, jsou tu i hluší Iremongerové, máme tu Iremongery, kteří tvrdí, že rozmlouvají s duchy, další dokážou předvídat budoucnost, máme Iremongery, kteří šplhají skrze komíny, takové, kteří pořád jen spí, nebo naopak nezamhouří oka. Máme tu krátké i dlouhé Iremongery, rozchechtané i zasmušilé, Iremongerů tu máme víc než dost, jaké si jen dokážeš představit. Je tu všechno. A teď tu máme tebe. To je přece pěkné, nemyslíš? Brzy tě poznáme, a ty poznáš nás. Ty jsi skoro na samém dně, já stojím o něco výš, a jaká jsem já Iremongerová? Jmenuji se Klóra Piggottová, před několika generacemi byli mí předci samí Iremongerové a já v sobě pořád mám jejich neuhasitelného ducha. Jsem Klóra, ale musíš mi říkat paní Piggottová.“

Položila mi na rty suchý prst.

„A teď,“ poručila mi, „obrat kapsy naruby. Nesmí se sem nosit nic zvenku, vůbec nic, tady dole jsme neznečištění.“

Stála jsem jako zkamenělá a služebné ke mně všechny najednou přišly a během několika sekund mi prohrabaly kapsy. Snažila jsem se je odstrčit, ale bylo jich na mě moc.

„Je to všechno?“ zeptala se Piggottová.

Ženy přikývly, tvářily se velice zklamaně.

„Moc toho není, co? Kapesník, tužka, hřebec.“

„Nesměla jsem si s sebou nic vzít,“ vyhrkla jsem na obranu těch několika věcí, které jsem si přisvojila v sirotčinci, „nikdy mě nepustili domů. Tvrdili, že všechno spálili.“

„Tohle všechno si vezmu,“ prohlásila paní Piggottová.

„To je moje!“ vykřikla jsem.

„Dobře se o to postaráme, miláčku.“

„To je krádež,“ zlobila jsem se.

„Uklidni se prosím. A teď je čas vzít si lék.“

„Jaký lék?“

„Budeš očkovaná, milé dítě. Všichni jsme tu očkovaní, je to proto, abys neonemocněla. Ochrání tě to před nemocemi, na smetištích se můžeš nakazit všelijakými chorobami, víš? Iremongerová, buďte tak laskavá,“ obrátila se paní Piggottová k jedné ze služebných a ta ke mně přistoupila se špičatou kovovou trubičkou.

„Vyhrň si rukáv,“ řekla mi paní Piggottová.

„Proč?“

„Je to pro tvé dobro,“ vysvětlovala, „všechny tu očkujeme.“

„Co je to za věc?“ naléhala jsem. „Co s ní budete dělat?“

„Milé dítě,“ řekla, „to je velmi pokroková záležitost, výsledek učeného zkoumání, nesmírně moderní. Je to mosazná olejová injekční stříkačka s koženým těsněním. Ti nahoře mají samozřejmě stříkačky z cínu s rukojetí z ovocného dřeva. Vstříkne ti do ruky roztok.“

„Vůbec se mi to nelíbí.“

„Ostatní jsou na tom podobně, ale kdybys byla pokrytá mokřavými boláky a opuchly ti nohy a ruce, líbilo by se ti to ještě míň. Tak pojď.“

„Já nechci.“

„Podržte ji,“ poručila paní Piggottová klidně a dvě Iremongerové mě pevně sevřely.

„Pusťte mě! Já se žádných nemocí nebojím a vám to může být jedno. Neonemocněla jsem jako otec a matka, nikdy...“ ale než jsem to dořekla, paní Piggottová se na mě vrhla s mosaznou stříkačkou, přitiskla mi ji na kůži a do ruky mi vjelo něco ostrého. „Au!“

Str. 42-46.

Zdroj

CAREY, Edward. [Kronika rodu Iremongerů. Kniha první, Smetištejn](#). Vydání první. Praha: Argo, 2016. 347 stran. ISBN 978-80-257-1769-1.

Citace

HUBATKOVÁ SELUCKÁ, Helena. Smetištejn. *Impulsy: Inspirace, náměty a trendy dětského čtenářství* [online]. roč. 2, č. 5/2016 [cit. 2016-12-23].

Dostupný z WWW: impulsy.kjm.cz/impulsy-clanek/smetistejn.
ISSN 1804-4255.